ב׳געזעגן זיך

צו וועמען אויסשטרעקן אַ האַנט?
אַ פּולע שטוב:
אַ וואַנט, אַ טיש, אַ בענקל.
אויך זיי באַגערן שטילערהייט
מען זאָל אָן זיי געדענקען.

ב׳נעם זיך אָן מיט דעם באַגער,
דעם שטילן פֿון אַלע שטילסטע וווּנדער.
פֿון זאַכן אָן אַ לשון, אָן אַ קול,
וואָס ווילן דערהערט ווערן און גאָר באַזונדער.

ב׳שטרעק אויס מיין האַנט אַ לעצטן מאָל
נאָך דער ברכה פֿון זכרון.
מיין טאַטע לייענט מיר פֿאָר
אַ מעשה פֿון אַ מענטש.
אַ משל מיט אַ מענטשנס יאָרן.

ער זאָגט צו מיר: זיי אָפּגעהיט,
זיי אָפּגעהיט פֿון גיין פֿאַרלוירן,
ס׳קאָן זיין, אַז גאָט איז אומעטום.
מערער — ווו מען ווערט געבוירן.

און איך — אַ יינגל — הער זיך צו
צו דער בענקעניש פֿון טאַטנס יאָרן
און שטרעק מיין האַנט אַ לעצטן מאָל
נאָך דער ברכה פֿון זכרון.